

**Ποιητική ανθολογία
Poëtische bloemlezing**

**Πλέκοντας τους στοχασμούς σε ποιήματα
Gedachten tot gedichten weven**

Van dezelfde auteur zijn ook de volgende boeken verschenen:

1. Nieuwgriekse Grammatica
2. Nederlandse grammatica in het Grieks
3. Correspondentie Gids
4. De traditionele Griekse keuken

**Πλέκοντας τους στοχασμούς σε ποιήματα
Gedachten tot gedichten weven**

Stathis Papaloukas
werd geboren in Kyriaki, Boeotië (Griekenland).
Hij doceert Grieks aan de Volksuniversiteit Oss en
bij de Griekse school ALFA in Nederland.
<https://griekseles.com/>

Titel van het boek:

Gedachten tot gedichten weven

Auteur: Stathis Papaloukas

Ontwerp – Illustratie omslag: Bregje Crone

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή
καθώς και η οποιοδήποτε είδους διασκευή του
παρόντος έργου.

Het is verboden dit werk te herpubliceren, te reproduce-
ren of op enige wijze te bewerken.

Στους Φίλους μου!
Aan mijn vrienden!

Στους Απόστολους της Ελεύθερης Σκέψης!
Aan de apostelen van het vrije denken!

PROLOOG

De dichter balanceerde
op een strakgespannen koord
richting de zonsondergang ...

Er bestaat geen twijfel over dat wanneer iemand gekwetst wordt door de liefde of door het leven, wanneer hij onrecht ervaart of wanneer de melancholie van eenzaamheid aan zijn deur klopt, zijn ziel dan zwaar wordt van gedachten. Hij voelt de behoefte om te ontsnappen en zoekt de vrijheid van de zuivere wind en de ochtendgeur van jasmijn. Hij laat zijn verbeelding dwalen naar het verleden; het verleden dat hem nog vreugde biedt. Hij wil het verdriet en de pijn voelen, de vreugde en de zaligheid. Hij zoekt het pad dat naar het licht leidt: de poëzie.

Hij schrikt bij de gedachte dat de onverschilligheid hem op een dag de kracht zal ontnemen om opnieuw de oude vreugde en het oude verdriet te voelen. Hij wil gevoelig en mededogend blijven.

Dus nam ik mijn gedachten, mijn gevoeligheden en, door ze te verweven, maakte ik er gedichten van. Ik schreef over mijn filosofie en mijn gevoelens. Ik schreef ze voor mijn vrienden en gelijkgestemden. Ik wilde mezelf niet uitdrukken zonder hen erbij te betrekken; daarom koos ik voor eenvoud, de duidelijkheid van taal.

Ik hoop dat mijn gedichten hun ziel zullen raken.

Stathis Papaloukas

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ο ποιητής σχοινοβατούσε
πάνω σε ένα τεντωμένο σχοινί
προς τη δύση του ήλιου...

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως, όταν κάποιος πληγωθεί από τον έρωτα, από τη ζωή, όταν ζήσει την αδικία, όταν η μελαγχολία της μοναξιάς χτυπήσει την πόρτα του, τότε η ψυχή του βαραίνει από στοχασμούς. Νιώθει την ανάγκη να ξεφύγει, αναζητάει την ελευθερία του καθαρού άνεμου και το πρωινό άρωμα του γιασεμιού. Αφήνει την φαντασία του να περιπλανηθεί στο παρελθόν, το παρελθόν που του προσφέρει ακόμη χαρά. Θέλει να νιώσει τη λύπη και τον πόνο, τη χαρά και την αγαλλίαση, ψάχνει το μονοπάτι που οδηγεί στο φως, την ποίηση.

Τρομάζει στην ιδέα πως, μια μέρα, η αδιαφορία θα του αφαιρέσει τη δύναμη να ξανανιώσει τις παλιές χαρές και λύπες. Θέλει να παραμείνει ευαίσθητος και φιλεύσπλαχνος.

Πήρα, λοιπόν, τους στοχασμούς μου, τις ευαισθησίες μου και, πλέκοντάς τες, τις έκανα ποιήματα. Έγραψα για τη φιλοσοφία μου και τα συναισθήματά μου. Τα έγραψα για τους φίλους μου και τους ομοϊδεάτες μου. Δεν ήθελα να γράψω και να εκφράσω τον εαυτό μου ερήμην τους, γι' αυτό προτίμησα την απλότητα, τη σαφήνεια της γλώσσας.

Εύχομαι τα ποιήματά μου να αγγίξουν τη ψυχή τους.

Στάθης Παπαλουκάς

*Γλέκοντας τους στοχασμούς σε ποιήματα
Gedachten tot gedichten weven*

ΟΙ ΕΛΑΙΟΚΗΠΟΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΟΥ

Μες στην σκουροπράσινη
γαλήνη του ελαιώνα,
στον μικρόκοσμο
από σκοτάδι και φως.

Εκεί, στο ερεθιστικό μείγμα
του βουνού και του ρέματος,
της ελιάς και του γιασεμιού,
τρεμοπαίζουν τα χρώματα με μαγικό τρόπο,
καθώς ξυπνούν από τον αιώνιο ύπνο
της ονειρικής μαγείας.

Εκεί, η μελωδία του κότσυφα,
η μελωδία της αιωνιότητας
σε προσκαλεί να μπαρκάρεις
στα πράσινα πελάγη της φύσης,
στους ελαιοκήπους του χωριού μου
ν' αγγίξεις τα μαύρα μαργαριτάρια
με την πικρή γεύση.

DE OLIJFGAARDEN VAN MIJN DORP

In de donkergroene sereniteit
van de olijfgaard,
in de kleine wereld
van duisternis en licht.

Daar, in het bezielde samenspel
van berg en beek,
van olijf en jasmijn,
spelen de kleuren op magische wijze,
terwijl ze ontwaken uit de eeuwige slaap
van dromerige betovering.

Daar nodigt,
de melodie van de merel,
de zang van de eeuwigheid,
je uit te varen
op de groene zeeën van de natuur,
door de olijfgaarden van mijn dorp,
om de zwarte parels
met hun bittere smaak
aan te raken.

ΣΕΛΗΝΟΦΩΤΙΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Χρυσός δίσκος αιωρούνταν
σε μαύρο φόντο.
Κίτρινα νήματα τρεμόσβηναν
και έπεφταν στην θάλασσα.

Της τραγουδούσα χαμηλόφωνα...
Νότες γεννιόντουσαν
στην ανάσα μου
και έσβηναν στα χείλη της.

Νύχτα τρομερά σιωπηλή —
μόνο το κύμα
πάφλαζε στα βότσαλα.

MAANVERLICHTE ZEE

Een gouden schijf zweefde
tegen een zwarte achtergrond.
Gouden draden flikkerden
en vielen in de zee.

Ik zong zachtjes toe...
Noten werden geboren
in mijn adem
en vergingen op haar lippen.

Een onnoemelijk stille nacht —
alleen de golf
kabbelde tegen de kiezels.

ΤΟ ΤΖΑΚΙ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΜΑΣ

Μια ανάμνηση εμφανίζεται
στην οθόνη της φαντασίας μου.
Χριστουγεννιάτικη έκρηξη στον νου μου —
Αναδύεται μια οπτική ψευδαίσθηση.

Η ατμόσφαιρα αχνίζει από δυνατότητες,
το αόρατο φως παίρνει χρώμα.
Τα κάρβουνα, που λάμπουν στο τζάκι,
έχουν αιχμαλωτίσει το φως του παρελθόντος.

Μια κόκκινη αχτίδα
περιπλανιέται μέσα στις στάχτες.
Οι αναμνήσεις μου ζεσταίνονται,
μια λέξη φεγγοβολά σαν σπίθα:
Χριστούγεννα

DE HAARD VAN ONS DORP

Een herinnering verschijnt
op het scherm van mijn verbeelding.
Een kerstexplosie in mijn geest —
Een optische illusie doemt op.

De atmosfeer walmt van mogelijkheden,
het onzichtbare licht kleurt op.
De gloeiende kolen in de haard
hebben het licht van het verleden gevangen.

Een rode straal
dwaalt tussen de as.
Mijn herinneringen warmen zich op,
en een woord fonkelt als een vonk:
Kerstmis.

Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ

Λυπημένες, βαριές ψυχάλες
έπεσαν από τα χείλη της.
Κατέβηκε το πέπλο της θλίψης —
στοχασμός πέρα από τις νότες.

Μια νότα δραπέτευσε στον ουρανό,
ύμνος ακούστηκε.
Οι αναμνήσεις άνθισαν...

Κανείς δεν είναι τόσο μακριά
που να μην τον φέρνει κοντά
η φωνή της Αρχόντισσας.

DE EDELVROUWE

Trieste, zware druppels
vloeiden van haar lippen.
De sluier van droefheid daalde neer —
een overpeinzing voorbij de noten.

Een noot ontsnapte naar de hemel,
een lofzang steeg op.
De herinneringen bloeiden op...

Niemand is zo ver weg
dat de stem van de Edelvrouwe
hem niet nabij kan brengen.

ΜΕΤΑΡΣΙΩΣΗ

Μια απαλή λάμψη αχνοφαίνεται.
Μια νυχτοπεταλούδα
στροβιλίζεται στο φως της λάμπας.

Ξημερώνει...
Η νύχτα γίνεται μέρα,
οι κοιμισμένοι ξυπνούν.

Η νυχτοπεταλούδα ντύνεται ψυχή,
ο ψυχοπομπός την περιμένει.

Ένα γεράκι καβαλάει τον άνεμο,
σε μια καταιγίδα που ξεπλένει τον ουρανό.

Βροχοσταλίδες πέφτουν
σαν σπόροι στη γη.

Τα λουλούδια σείουν
τα κεφάλια τους και προσεύχονται.

Η πεταλούδα φεύγει...

TRANSFIGURATIE

Een zachte gloed schemert.
Een nachtvlinder
cirkelt rond het lamplicht.

De dag breekt aan...
De nacht wordt dag,
de slapenden ontwaken.

De nachtvlinder hult zich in ziel,
de zielengids wacht haar op.

Een valk berijdt de wind,
in een storm die de hemel schoonspoelt.

Regendruppels vallen
als zaden op de aarde.

De bloemen wiegen
hun kelken en bidden.

De vlinder vertrekt...

Η ΒΛΑΧΑ Η ΕΜΟΡΦΗ

Οι συγχορδίες υψώνονταν σαν κεριά,
σε οδηγούσαν βαθύτερα στο φως.

Το κλαρίνο έπαιζε κλίμακες,
νότες στριφογύριζαν
στη λάμψη των αστεριών —
ακούγαμε τις σιωπές ανάμεσά τους.

Οι βαθιοί αναστεναγμοί του βιολιού
λάβωναν την καρδιά μας,
μια απρόσκλητη θλίψη
στεκόταν στη θύρα της ψυχής μας.

Τότε η φωνή ψήλωνε
σαν γαλήνιο δέντρο,
ένα κομμάτι καθαρού ουρανού.

Ζωή — έχεις δυο πλευρές
στην άλλη μόνο με τα όνειρα φτάνουμε.

DE SCHONE VLACHSE

De akkoorden ontstaken op als kaarsen,
ze leidden je dieper het licht in.

De klarinet speelde toonladders,
noten wervelden rond
in de glans van de sterren —
wij luisterden naar de stiltes ertussen.

De diepe zuchten van de viool
verwonden ons hart,
een ongenode droefheid
stond aan de poort van onze ziel.

Toen rees de stem op
als een serene boom,
een flard heldere hemel.

Leven — je hebt twee kanten,
de andere bereiken we slechts in dromen.

ΝΑΥΤΗΣ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Το καράβι ανεμόδαρτο,
τυλιγμένο στην ομίχλη της μοναξιάς,
πλησιάζει την προκυμαία.

Ένας ναύτης κρυφοκοιτάζει
την γκρίζα πόλη —
τον τρομάζει η σιωπή της.
Σκιά χαράς δεν υπάρχει.

Κοιτάζει στο σκοτάδι·
ένα αγόρι στο λιμάνι
περπατάει ευθεία,
έχει χαθεί.

Μια ριπή ανέμου
χτυπάει το φινιστρίνι του,
δεν είναι κανείς —
μόνο η καταιγίδα εξαπλώνεται.

Περιμένει τον ύπνο
στην σιωπή της κουκέτας.
Σιωπή ανυπόφορη
χωρίς μια νότα μουσικής.

Νιώθει το φιλί του έρωτα
όπως η θάλασσα
νιώθει το κύμα της.

Η προσευχή του
σταματά την πτήση
προς τον ουρανό
στα μέσα του δρόμου.

Από όλους τους χρόνους
ο πιο σύντομος είναι του έρωτα.
Η λύπη δεν σεβάστηκε τη χαρά του.

ZEEMAN IN DE MIST

Het windgeteisterde schip,
gehuld in de mist van eenzaamheid,
nadert de kade.

Een zeeman gluurt
naar de grijze stad —
haar stilte beangstigt hem.
Geen spoor van vreugde
is er te bespeuren.

Hij staart in het duister;
een jongen in de haven
loopt doelloos rechtuit,
verdwaald.

Een windvlaag
slaat tegen zijn patrijspoort,
niemand is daar —
alleen de storm die aanzwelt.

Hij wacht op de slaap
in de stilte van zijn kooi —
een ondraaglijke stilte,
zonder enige noot muziek.

Hij voelt de kus van de liefde
zoals de zee
haar eigen golf voelt.

Zijn gebed
stokt halverwege de hemelreis.

Van alle tijden
is die van de liefde het kortst.
Het verdriet had geen ontzag
voor zijn vreugde.

ΟΜΟΡΦΗ ΣΤΙΓΜΗ

Στο μονοπάτι των γιασεμιών
που οδηγεί στον έρωτα
περπατά το θείο φως
της ώριμης θηλυκότητας.

Τα μήλα του προσώπου της
στις φλόγες·
απόκρυφη η σημασία της ματιάς της,
που χαμήλωσε.

Ανασαίνω τόση ευτυχία
από το ανθοπέταλο της Ανεμώνης·
μυριάδες σπινθηρισμοί
καταλαμβάνουν τα μάτια μου.

Προσπερνάει η ύπαρξή της,
μου ξεφεύγει —
σβήνει η ελπίδα,
αφήνει το όνειρο στο σκοτάδι.

Νιώθω τη φωτεινή στιγμή
να χάνεται μέσα μου,
απλώνω τα χέρια μου
να τη συγκρατήσω — μάταια.

Τα τζιτζίκια άρχισαν το τραγούδι,
επινόησαν μια ωδή στα κάλλη της,
νιώθω το χάδι —
υπάρχουν
και τέτοιες στιγμές στη ζωή μας.

MOOI MOMENT

Op het pad van de jasmijnen,
dat naar de liefde leidt,
wandelt het goddelijke licht
van rijpe vrouwelijkheid.

De appeltjes van haar wangen
staan in brand;
verborgen blijft de betekenis
van haar neergeslagen blik.

Ik adem louter geluk in
uit de kelken van de anemoon;
myriaden vonken
bezetten mijn ogen.

Haar wezen gaat voorbij,
ontglipt me —
de hoop vervliegt,
laat de droom achter in het donker.

Ik voel het stralende moment
in mij verloren gaan;
ik strek mijn handen uit
om het vast te houden — tevergeefs.

De cicaden beginnen hun lied,
ze hebben een ode
aan haar schoonheid bedacht,
ik voel de streling —
er zijn ook zulke momenten in ons leven.

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Κανένα κρασί δεν ζέσταινε
τόσο την καρδιά τους.
Εδώ τσούγκριζαν
μόνο ραγισμένες καρδιές.

Μάτια γεμάτα, ποτήρια άδεια.
Η κληματαριά σειόταν
και έριχνε τους στεναγμούς
στα κεφάλια των βασανισμένων.

IN DE TAVERNE

Geen enkele wijn
verwarmde hun hart zozeer.
Hier klinken
slechts gebroken harten.

Volle ogen, lege glazen.
De wijnstok rilde
en wierp zijn zuchten neer
op de hoofden van de gekwelden.

ΟΙ ΡΥΤΙΔΕΣ ΜΑΣ

Τα χρόνια ρουφάνε τη ζωή,
ρυτιδωμένο το πρόσωπο
από τα χνάρια
που άφησαν οι έγνοιες.

Η ψυχή
σκαρφαλώνοντας τον δρόμο του ουρανού
απόκαμε
από την ατελείωτη ανηφοριά.

Θλιβερή η μοίρα μας,
υπακούμε, επαναστατώντας!
Σήκω, ραχοκοκαλιά μου,
και πάλεψέ την!

ONZE RIMPELS

De jaren zuigen het leven op,
het gezicht is getekend door rimpels,
door de sporen
die de zorgen hebben nagelaten.

De ziel,
klimmend langs de weg naar de hemel,
is afgemat
van de eindeloze steile klim.

Treurig is ons lot —
we gehoorzamen, terwijl we rebelleren!
Recht je, mijn ruggengraat,
en bind de strijd aan!

ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΑ

Αναρίθμητοι οι στοχασμοί,
ακόρεστες οι προσδοκίες,
ανικανοποίητες οι επιθυμίες
σε τούτο τον τόπο.

Ονειρευόμαστε
το ακατόρθωτο
κυνηγώντας πεταλούδες
στην αλουλούδιστη πόλη.

Το μονοπάτι στρωμένο
με σιδερένιες ράγες
και επάνω τους αυλακώνεται η ψυχή μας
καθώς τις κυνηγάμε.

Ένα ουράνιο τόξο
κοσμεί το μονοπάτι
σαν να 'βαλε τη σφραγίδα του ο Θεός
στους στοχασμούς της ματαιότητας.

IJDELHEID

Ontelbare overpeinzingen,
onverzadigbare verwachtingen,
onvervulde verlangens
in dit oord.

We dromen
van het onbereikbare,
terwijl we vlinders najagen
in de bloemloze stad.

Het pad is geplaveid
met ijzeren rails,
en daarop wordt onze ziel gegroefd
terwijl we ze voortjagen.

Een regenboog
siert het pad,
alsof God zijn zegel heeft gedrukt
op de overpeinzingen van de ijdelheid.

Η ΛΗΣΜΟΝΙΑ ΚΑΙ Η ΜΝΗΜΗ

Στις βαθιές σκιές
των ματιών μου
πλέουν αναμνήσεις
που δίνουν χαρές και λύπες.

Η λησμονιά σπρώχνει
τη θλίψη
να κάνει συντροφιά στη σιωπή —
την αδελφή της μοναξιάς.

Η μνήμη ανασύρει τις χαρές,
αυγάζει πανέμορφα κορίτσια
που ανθίζουν
σαν κόκκινα τριαντάφυλλα.

Το δειλό μπουμπούκι
άνθισε κι έγινε χαμόγελο.
Άναψε η φλόγα
της θείας ευτυχίας μέσα μου.

VERGETELHEID EN HERINNERING

In de diepe schaduwen
van mijn ogen
drijven herinneringen,
die vreugde en verdriet schenken.

De vergetelheid duwt
het verdriet weg
om de stille gezelschap te houden —
de zuster van eenzaamheid.

De herinnering haalt de vreugden omhoog,
laat prachtige meisjes oplichten
die bloeien
als rode rozen.

De schuchtere knop ontloek,
en werd een glimlach.
De vlam van goddelijke gelukzaligheid
laaide in mij op.

ΑΒΥΘΟΜΕΤΡΗΤΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Κολυμπούσα
στον υδάτινο κόσμο της χαράς.
Αναρίθμητοι
οι ψίθυροι της θάλασσας.

Ο μόλος
λουζόταν στα κύματα,
δροσιζόταν
στις αύρες θαλάσσιων ρεμβασμών.

Η Ανατολή διέσχισε
τη βαθυγάλαζη θάλασσα
κι έγειρε νυσταγμένη προς την Δύση.

Το σούρουπο λικνίζονταν οι βάρκες
στη μοναξιά της θάλασσας —
την θάλασσα που τη λικνίζουν
οι ανεξιχνίαστες παλίρροιες
του θεού Ποσειδώνα.

Τα νυσταγμένα κύματα,
γερνώντας τις ράθυμες κορφές τους,
μουρμούριζαν μια προσευχή
καθώς συνέχιζαν τον δρόμο τους.

Ο γλάρος τίναξε τα φτερά του...
το απαλό αεράκι έδιωξε την άπνοια
που επικρατούσε στην ψυχή μου.

ONPEILBARE SCHOONHEID

Ik zwom
in de waterwereld van vreugde.
Ontelbaar was
het gefluister van de zee.

De pier
baadde in de golven,
verfrist
door briesjes van maritiem gemijmer.

Het licht uit het Oosten doorkruiste
de diepblauwe zee
en neigde slaperig
naar het Westen.

In de schemering wiegden de boten
In de eenzaamheid van de zee—
de zee die zelf gewiegd wordt
door de ondoorgrondelijke getijden
van de god Poseidon.

De slaperige golven,
terwijl ze hun lome toppen bogen,
mompelden een gebed
op hun eindeloze weg.

De meeuw schudde zijn vleugels...
het zachte briesje verdreef de windstille
die heerste in mijn ziel.

Η ΗΡΕΜΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΘΟΣ

Ο χρόνος κρατούσε
βαθιά την αναπνοή του
βλέποντας το δάκρυ μου
που έσταξε στα ήρεμα νερά.

Πόσο πλούτο έκρυβε
τούτη η σταγόνα!

Ο κύκλος,
σβήνοντας σιγά σιγά,
όλο και μεγαλώνει.
Θαμπώνει το παρελθόν μου.

Ωριμάζει η σκέψη μου
και επιβάλλει την σιωπή.

Οι τρομερές καταιγίδες πέρασαν...

Η φλόγα της νιότης λιγοστεύει,
η αγάπη για την ηρεμία
παίρνει τη θέση της αγάπης
για τα κορίτσια.

Γλυκίες δυνάμεις των ανέμων
αγκαλιάστε με σφιχτά και πάλι.